

Poesia. De dalt del cingle

Miquel Desclot

*No conec res de més pobre
sota el sol que vosaltres, oh déus!*

J. W. Goethe, Prometeu (tr. F. Formosa)

Encara estès damunt la roca,
sota el sol, sota l'aigua i sota els llamps,
com el dia primer
sotmès al capritx vostre,
que sempre em vol esterreat,
no he deixat de veure el món a sota,
bullent de vida desfermada,
sense límits ni fites;
i, enlaire, el vostre cel perfecte
que se n'allunya un segle rere l'altre
sense deixar ni un rastre de cometa.

En la vostra pobresa de paràsits
que es nodreix de pregàries i d'ofrenes
que feu inútils aquí baix,
en esperances sempre decebudes,

ignoreu l'alegria i el dolor,
com la suor i el plor,
el riure i el panteix;
i, més encara, l'urc i la supèrbia
que minen com el corc.

Jo modelava criatures
a imatge meva,
una estirp que sabés gaudir i sofrir,
alegrar-se i plorar,
aixecar el món amb els seus braços
i amb les seves paraules,
i ignorar les promeses enganyoses
que vosaltres veneu a preus absurds.

Però elles mateixes em revelen
que el creador que sóc també és fal·lible.
I, encadenat al cingle,
els veig marxar cap a la timba
com la turba que, braços aixecats,
es pensa que entra al paradís
amb palmes i llorers.
I ara haig de dir que no són nens
que no sàpiguen el que fan.
Però saber-ho no els refrena,
i en aquest punt ni jo els aturaria.
Ja no els puc ensenyar res més.
Si s'hi repensen,
tots sols hauran d'endevinar
com es desfà el camí,
abans d'arribar al caire.

No prometeu,
déus o deesses de tan lluny,
no els prometeu
el que sabeu que no els podeu donar.

Per a Josep Vila i Cassanyes
Fontclara, maig del 2020